

*Hồi Thứ Bốn Mười Hai***KIỆM ỦNG BÁCH THẠNH**

Trời đã sáng tỏ, rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng thanh tỉnh trở lại nhờ một việc ngoài dự liệu đáng kinh ngạc.

Đoạn Như Yên không ngờ Hàn Tiểu Tranh lại là con trai của Tửu thúc, không khỏi vừa vui mừng vừa kinh ngạc, kinh hỉ quá đổi lại nhớ đến chuỗi ngày cùng với Tửu thúc sống nương tựa vào nhau, không nén được bật khóc nức nở.

“Keng” một tiếng, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm khỏi vỏ, thân hình như kinh điện vụt lên không, kiếm quang chói lòa.

Cây đào chạm phải liền ngã đổ xuống, lá đào bay tung tóe.

Sau cùng, Hàn Tiểu Tranh thét lên một tiếng, phóng thẳng xuống đất, lắc mạnh rồi giáng xuống một chưởng, “bùng”, bụi bay mịt mù, hòn đá đã bị đánh vỡ tung.

Hàn Tiểu Tranh ngẩng đầu lên trời: “Lữ... Nhất... Hải!”

Tiếng thét của Hàn Tiểu Tranh vọng đến mấy ngọn núi xung quanh rồi dội lại, vô số lá đào nhận phải lực khí vô hình đều rơi lả tả.

Đoạn Như Yên sợ Hàn Tiểu Tranh bị phần quá độ, vội vã tiến lên nói: “Người chết không thể sống lại, việc chúng ta cần làm là giết địch báo thù, không phải chìm đắm vào bi thương. Huống chi, Tửu thúc vì ta mà chết, người mắng ta vài câu, đánh ta một trận, có lẽ trong lòng ta sẽ đỡ hơn một chút!”

Hàn Tiểu Tranh nghe lời nói này, rồi cũng từ từ bình tâm, quay người lại nói: “Ta đối với cha ta, xưa nay vừa yêu vừa hận. Ta yêu ông ấy là chuyện thường tình, ta hận ông ấy là vì ông ấy bỏ rơi mẹ con ta, rời xa quê hương. Ta cho rằng ông ấy là con người không có tình nghĩa, chỉ có người như vậy mới không thềm ngó ngang đến vợ con. Bây giờ, ta mới hiểu rõ cha ta không phải là người như thế, ông ấy rời bỏ mẹ con ta nhất định là vì muốn chúng ta bước ra khỏi cảnh bần khổ. Một người vô tình vô nghĩa sẽ không đi cứu một người không có quan hệ gì với mình đâu! Cho nên, bây giờ ta đối với cha ta chỉ còn lòng thương yêu mà thôi.”

Ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh nhìn về phía xa xa nói: “Lữ Nhất Hải tác nghịch quá nhiều, đã đến lúc hấn nên bồi hoàn rồi! Chỉ vì hấn quá xảo quyệt, từ sau lúc Diệp thúc thúc gặp bất lợi, đến giờ hấn vẫn biệt tăm biệt tích!”

Đoạn Như Yên nói: “Không sai, ngay cả Thần Thủ cũng tra không ra hấn ở đâu, đích thật hấn không phải đơn giản!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Việc này có quan hệ với Vô Nhai Giáo đằng sau lưng hấn. Bằng không, bằng một mình hấn thì dù có trốn dưới ba tấc đất, Thần Thủ cũng có thể moi hấn lên! Trên danh nghĩa, Vô Nhai Giáo đã gạch tên Lữ Nhất Hải, nhưng trên

thực tế thì giáo chủ Tống Mễ luôn ngầm bảo vệ hắn!”

Đột nhiên có một người lên tiếng: “Sao các người không hỏi ta? Người mà Thần Thủ tra không ra, nói không chừng ta lại tìm được!”

Giọng nói của một người phụ nữ.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đồng thời thất kinh, quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh đã từng gặp Hạ Vũ trong Lục Vương Phủ, nên Hàn Tiểu Tranh càng kinh sợ hơn Đoạn Như Yên. Nghĩ đến Doãn Phi Dương, Hàn Tiểu Tranh không khỏi hoài nghi hành tung của mình và Đoạn Như Yên đã bị Thần Thủ nắm trong tay.

Doãn Phi Dương đã bị Thần Thủ điều khiển hoàn toàn, vậy còn người xưng là Thiên Tâm Kiều Oa – Hạ Vũ này, cũng rất có thể hoàn toàn chịu sự sai khiến giống vậy từ Thần Thủ.

Trong tay Hạ Vũ còn cầm một cành hoa tươi, điệu bộ của cô ta vô cùng nhàn nhã, hai tay chấp sau lưng, từ từ tiến đến, vừa đi vừa nói:

“Nhị vị bất tất phải lo sợ, ta đối với hai vị không có ác ý. Sự thực, dù ta có ác ý thì cũng không làm gì nổi hai vị, đúng không?”

Hàn Tiểu Tranh rồi cũng lên tiếng: “Không ngờ lại gặp cô ở đây. Thần Thủ không giữ cô lại để tiếp tục làm tân nương sao?”

Hạ Vũ không hề nổi giận, cười nói: “Còn người? Cũng không phải đã chạy trốn ra đây rồi sao? Hồng nhan tri kỷ của người vô cớ mất tích, người đương nhiên phải chạy ra rồi! Còn ta? Tân lang của ta lại bị người giết chết!”

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Doãn Phi Dương?”

Hạ Vũ gật đầu: “Không sai.”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Bây giờ cô đến báo thù cho hắn ư?”

Hạ Vũ kinh ngạc: “Báo thù? Sao phải báo thù? Ai quy định người làm vợ phải báo thù cho ông chồng đã chết? Huống hồ ta sớm nhìn hắn đã thấy ghét, một lòng muốn làm hồng hạnh trèo tường!”

Nói đến đây, cô ta lại nhin không được cười: “Nếu hắn dám đụng đến ta một cái thôi, thì hắn đã không phải chết dưới kiếm của người!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc: “Hình như cái gì cô cũng biết?”

Hạ Vũ đắc ý nói: “Nếu không thì ta làm sao được người ta gọi là Thiên Tâm Kiều Oa? Ta không giống những kẻ ngu muội khác, trước mắt bày ra rõ ràng thiên thiên kết, thái ngân hoa mà lại không biết gì!”

Hàn Tiểu Tranh càng ngạc nhiên, không hiểu gì cả.

Hạ Vũ nói: “Trong Lục Vương Phủ, hoa đặt trên cửa sổ gọi là Thái Ngân Hoa, nển đỏ thì gọi là Thiên Thiên Kết, nếu đem Thiên Thiên Kết phối hợp với Thái Ngân Hoa thì nó sẽ sinh ra một loại thuốc khiến người ta thôi động dục tình. Bây giờ người

hiếu rồi chứ?”

Hàn Tiểu Tranh há hốc mồm ra.

Hạ Vũ nói tiếp: “Lúc ta đốt nến đỏ, len lén bỏ Khái Thụy Phấn vào. Trời vừa tối thì Doãn Phi Dương đã văng đầu đi ngủ mất rồi, còn thuốc có tác dụng với hắc ở trong mộng hay không thì ta không biết đâu!”

Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa hết kinh ngạc hỏi: “Vậy sao cô vẫn còn sống mà không bị giết?”

Hạ Vũ đáp: “Tuy ta và Doãn Phi Dương vì vậy mà không học được võ công, nhưng không có nghĩa là bọn ta không thể sống tiếp, có những lúc nên biết thứ quan trọng nhất không phải võ công!”

Ngừng lại một chút, cô ta lại nói: “Nhưng mà như thế thì Doãn Phi Dương càng khổ, bất luận hắc nỗ lực như thế nào, rốt cuộc vẫn không đạt đến cảnh giới cao nhất của Thiên Cơ Thần Công. Cho nên, hắc mới chết dưới kiếm của người. Có lẽ, làm quỷ rồi hắc vẫn không hiểu vì sao người giỏi hơn hắc. Hắc đâu biết rằng hắc thất bại là vì hắc gặp phải ta, còn người gặp được là vị Đoạn Như Yên cô nương này!”

Đoạn Như Yên ngẫm hoảng sợ, do đâu mà cô ta biết tên họ của mình, tuy nàng từng làm việc cho Thần Thủ, nhưng chuyện này nàng lại không tham dự trực tiếp, nên cũng chưa từng gặp Hạ Vũ.

Hàn Tiểu Tranh hốt nhiên nói: “Hạ cô nương nói có thể tìm được người mà Thần Thủ tìm không được, vậy sao cô vẫn chịu nằm trong tay Thần Thủ, trở thành một trong những tân nương do hắc tác hợp?”

Hạ Vũ đáp: “Ta đến Lục Vương Phủ chỉ vì ta ham vui, kỳ thực đâu chỉ một mình ta? Ta tin chắc ngoài ta ra vẫn còn không ít người khác có thể thoát thân nhưng họ lại không chịu thoát. Bởi vì phần lớn số người đó đều có cùng một đặc điểm, có thể nói là nhược điểm, đó là hiếu kỳ!”

Cô ta vừa dứt lời, lại thở dài nói rằng: “Đáng tiếc, bọn họ không thấy một điểm, cửa lớn của Lục Vương Phủ không thể tùy tiện vào ra. May mắn ta vẫn có thể thoát ra được!”

Hàn Tiểu Tranh thở dài rồi nói: “Xem ra, cô đúng là một nhân vật lợi hại.”

Hạ Vũ lại mỉm cười một cách kỳ bí: “Thật ra, không phải ta lợi hại, mà là người sau lưng ta!”

Hàn Tiểu Tranh thót tim: “Cô cũng làm việc cho người khác?”

Hạ Vũ nghiêm cẩn gật đầu: “Dưới gầm trời này, số người làm việc cho người đó rất nhiều, rất đông, nên thế lực của người ấy rất lớn, mà người có thế lực lớn thì làm việc sẽ nhanh hơn, dễ hơn nhiều.”

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Vì sao cô cũng chú ý Lữ Nhất Hải? Vì sao cô hiệp trợ bọn ta?”

Hạ Vũ nói: “Đương nhiên ta cũng có mục đích. Nhưng ta biết dù cho người biết rằng ta có mục đích, người cũng không thể cự tuyệt được sự cám dỗ của ta, đúng không? Ta dám bảo đảm, ngoại trừ ta ra, thiên hạ e rằng không còn ai có thể tìm ra Lữ Nhất Hải cho người!”

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Nếu ta cần cô giúp ta thì cô có điều kiện gì?”

Hạ Vũ đáp: “Thứ nhất, sau khi bọn người giết chết Lữ Nhất Hải, không được để cho bất cứ người nào biết hắn đã chết.”

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Tại sao?”

Hạ Vũ lại nói: “Thứ hai, không được hỏi tại sao!”

Đoạn Như Yên không khỏi nghĩ thầm trong bụng: “Con nha đầu này không biết từ đâu đến, kỳ kỳ quái quái.”

Lại nghe Hàn Tiểu Tranh nói: “Được, ta đồng ý hai yêu cầu trên!”

Hạ Vũ vừa ý nói: “Tốt! Hợp tác của chúng ta đã thành công một nửa! Với trí tuệ của ta thêm vào võ công của người, có thể nói không có gì bất lợi!”

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “À nha đầu này sao lăm rắc rối?”

Hạ Vũ đột nhiên hạ thấp giọng: “Hai người có sợ người chết không?”

Hàn Tiểu Tranh hoảng hốt, nhìn Đoạn Như Yên.

Đoạn Như Yên lạnh lùng nói: “Người sống ta còn không sợ, nói chi người chết?”

Hạ Vũ vỗ tay cười nói: “Nói hay lắm, nói hay lắm, đại tỷ người thật không đơn giản! Không sai, trên thế gian còn cái gì đáng sợ hơn người sống chứ?”

Nói đến đây, cô ta đột nhiên giơ hai tay lên, dùng sức vỗ ba cái.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều ngạc nhiên nhìn cô ta.

Sau đó, bọn họ liền nghe thấy tiếng xe ngựa, một lúc sau, một chiếc xe ngựa đã xuất hiện trên con đường đất vàng ở vùng phụ cận của rừng đào.

Hạ Vũ cười nói: “Hai vị, mời lên xe, một là để bớt mệt nhọc, hai là hình dáng của các người khó coi lắm!”

Hàn Tiểu Tranh cúi đầu nhìn lại thì thấy quần áo toàn thân mình đều bám đầy bụi đất vàng.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đương nhiên không thể cự tuyệt cơ hội này, dù cho không có lòng tin thì cũng phải đi thử một lần.

Ngồi trong xe, có thể nhận biết được xe ngựa lúc quẹo lúc lạng sang bên. Ước chừng đã đi được hai canh giờ, xe mới chạy chậm dần rồi ngừng lại.

Hạ Vũ xuống xe trước, Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bước theo cô ta, ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi giật mình. Phía trước là một cánh cửa đồng tất gỗ, trước cửa có tám tên lính cầm giáo mang đao, phi giáp nghiêm chỉnh đang canh giữ hai bên.

Hạ Vũ mời: “Mời hai vị vào trong!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi: “Cô mời ta vào trong này à?”

Hạ Vũ gật đầu đáp: “Không sai!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Đây há chẳng phải là quan phủ trọng địa sao?”

Hạ Vũ đáp: “Đúng vậy!”

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi: “Vậy sao cô còn muốn ta vào trong?”

Hạ Vũ nói: “Ai quy định trong phủ quan thì không được vào? Không cho vào thì giữ cái cửa đó làm gì?”

Nói xong, cô ta đi thẳng vào trong, kỳ lạ là số người hai bên như không nhìn thấy có người xông vào bên trong, không có người nào bước ra ngăn cản.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Nhưng rồi bọn họ cũng không nghĩ được gì nhiều hơn, cất bước tiến theo vào bên trong.

Qua khỏi cánh cửa lớn, bên trong có một người chạy ra tiếp đón, uốn mình giới thiệu nói: “Tiểu thư, mời theo tôi!”

Hạ Vũ gật gật đầu rồi cứ theo người đó đi sâu vào trong.

Đến phía ngoài một gian nhà tồi tàn, người đi phía trước ngừng lại, lấy ra một cái chìa khóa đồng, mở cánh cửa được khóa từ bên trong rồi nói: “Tiểu thư xin cứ tự nhiên, nếu không còn gì dặn dò, tiểu nhân xin cáo lui.”

Hạ Vũ nói: “Đi đi, mọi việc cứ theo ta dặn dò mà làm là được rồi!”

Người kia cung kính đáp: “Dạ!”, lui lại vài bước rồi mới quay người mà đi.

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên bước vào gian nhà, không khỏi biến sắc.

Ở đây có đến mấy chục cái thi thể, mỗi cái thi thể đều nằm trên một cái giá gỗ, toàn bộ thi thể đều được dùng vải trắng che kín, chỉ còn lộ ra đôi chân mang giày trắng.

Tiếng cửa kêu “k... e... é... t...t”, tự động đóng lại, có lẽ là do gió thổi, nhưng trong hoàn cảnh này, tiếng cửa kêu lại như chọc thẳng vào tai.

Sau một lúc, ánh sáng trong nhà mờ dần. Đoạn Như Yên bất giác nép sát vào người Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh thấy vậy nên nắm chặt tay nàng.

Bàn tay nàng khá lạnh.

Xem ra, phụ nữ rồi cuộc cũng vẫn là phụ nữ.

Hạ Vũ lấy ra đá lửa và rơm bắt lửa, dùng sức đánh lửa, sau đó tìm được một cái đèn dầu, đốt lên.

Trong nhà ánh lên một ánh sáng vàng vọt như hoàng hôn, ánh sáng le lói làm cho bóng của ba người khi thì kéo dài ra, khi thì nén ngắn lại.

Hạ Vũ nói: “Đây là phòng để thi thể của nha môn, người chết không bình thường đều đặt ở đây một thời gian để điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết. Cho nên, tuy

bên ngoài nhìn không ra, nhưng phần lớn số thi thể này đều không nguyên vẹn, có cái thiếu mất tứ chi, có cái không có tim gan, có cái thì mất đầu. Nên hai vị đừng tốt nhất là đừng đụng vào số vải đắp bên trên, những thứ bên trong không dễ nhìn đâu!”

Giọng nói của cô nàng vốn rất dễ thương, lúc này lại trở nên trống rỗng và kỳ dị.

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Ở đây thì có thể tìm được Lữ Nhất Hải sao?”

Hạ Vũ đáp: “Đúng, đến lúc, hắn sẽ xuất hiện, bởi vì đoạn thời gian này, nơi hắn ẩn thân chính là đây!”

Đoạn Như Yên không nhịn được, hỏi: “Đây?”

Hạ Vũ nói: “Đúng vậy, chính là đây! Ở chung với người chết có ưu điểm lớn nhất là không ai có thể tiết lộ bí mật của hắn. Bây giờ ta có một cách xuất kỳ chế thắng, các người xem!”

Cô ta nâng cao cây đèn dầu trên tay mình lên, ngón tay chỉ về vách phía Tây rồi nói: “Bên đó có ba chỗ trống, chỗ xa nhất ở phía Tây chính là nơi Lữ Nhất Hải thường nghỉ ngơi hàng ngày. Bây giờ hai người có thể nấp vào hai chỗ trống khác, sau đó đắp vải lên, chờ khi Lữ Nhất Hải nằm xuống bên cạnh hai người, hai người có thể thừa lúc hắn không phòng bị mà giết hắn!”

Đoạn Như Yên la lớn: “Không lẽ không làm như vậy thì không được sao? Không lẽ với võ công của bọn ta cũng không đối phó nổi hắn?”

Hạ Vũ nói: “Đương nhiên không phải. Nhưng việc các người cần làm không phải đánh bại hắn mà là giết chết hắn. Cái xảo quyết của Lữ Nhất Hải thì các người biết rồi, nhiều lúc hắn không còn đường nào thoát nữa, nhưng kết quả hắn vẫn giữ được cái mạng chó của hắn như kỳ tích luôn xuất hiện!”

Hàn Tiểu Tranh thở dài, nói: “Chỉ cần giết được Lữ Nhất Hải, cô khiến ta ôm người chết, ta cũng chấp nhận.”

Đoạn Như Yên không nói gì nữa, Hàn Tiểu Tranh lại nói: “Nhưng mà có lẽ để ta ở đây, còn Đoạn cô nương và cô hai người chần bên ngoài sẽ tốt hơn một chút.”

Hạ Vũ có vẻ hơi bức mình nhìn Hàn Tiểu Tranh, nhưng lại không có lý do gì không đồng ý, đành phải gật đầu.

Đoạn Như Yên lại nói: “Không, chúng ta hãy cứ cùng nhau ở lại đây, ta ngăm đối đầu với hắn lâu như vậy, bây giờ nếu không thể tự tay đâm chết hắn, ta không cam tâm!”

Hạ Vũ cường phá lên nói: “Hàn Tiểu Tranh huynh đệ, xem ra tuy người có lòng thương hương tiếc ngọc, người ta lại không nhận a!”

Hàn Tiểu Tranh cũng mỉm cười, trong bụng lại nói thầm: “Sao cứ mở miệng là gọi huynh đệ?”

Hạ Vũ lại tiếp: “Nếu đã như vậy thì một mình ta ở bên ngoài cũng được”.

Nói đến đây, cô ta tiến đến một góc tường, cầm ra một số vật màu trắng. Hàn

Tiểu Tranh nhìn thấy là hai đôi giày trắng giống hệt như giày được mang trên các tử thi.

Đoạn Như Yên hốt hoảng: “Trừ phi... trừ phi phải mang đôi giày?”

Hạ Vũ gật đầu: “Chính là như vậy! Lữ Nhất Hải tuy có giáo chủ Vô Nhai Giáo tương trợ, nhưng giáo chủ của hắn cũng chỉ có thể ngầm giúp đỡ hắn, ngoài mặt vẫn phải phân phó thuộc hạ truy tìm hắn, bởi vì Lữ Nhất Hải là phản đồ của Vô Nhai Giáo. Diệp Thích có quan hệ với người trong Vô Nhai Giáo rất tốt, rất nhiều người truy đuổi Lữ Nhất Hải không xá gì. Vô Nhai Giáo gần như là một giáo phái không có lỗ nào không vào được, cho nên lúc Lữ Nhất Hải đề phòng bị kẻ khác phát hiện đã luyện được thói quen cực kỳ cẩn thận, nếu các người không thay giày, hắn liếc sơ cũng biết!”

Đoạn Như Yên quả quyết: “Đổi!”

Sau khi đổi rồi, cảm thấy kỳ kỳ, dường như dưới gan bàn chân có chút không hợp, đây có thể là do tâm lý chằng?

Đội hai người đổi giày xong, Hạ Vũ nói: “Xin mời hai vị, ước chừng nửa canh giờ nữa hắn sẽ quay lại.”

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, rồi cùng Đoạn Như Yên đi về phía hai cái giá đặt thi thể còn trống.

Đoạn Như Yên vẫn còn chần chừ chưa dám leo lên giá nằm, Hàn Tiểu Tranh nói: “Ta lại làm trước nhé, bây giờ tập luyện một chút, tương lai nếu có một ngày cũng phải nằm như thế thì cũng có kinh nghiệm rồi.”

Hạ Vũ cười khúc khích.

Hàn Tiểu Tranh vừa căng người về sau. Chính trong chớp mắt ấy, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát hiện tám vải trắng đắp trên thi thể bên cạnh mình run lên nhẹ từng hồi.

Trong lúc hoảng hốt, kiếm của Hàn Tiểu Tranh tuốt ra khỏi vỏ nhanh như điện.

Lúc thân người còn chưa đặt lên giá, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã điểm một cái lên giá đặt thi thể bằng tốc độ kinh người.

Người Hàn Tiểu Tranh mượn lực vọt thẳng lên, trường kiếm dương ra chọc thẳng vào tám vải đắp trên thi thể bên cạnh.

Hàn Tiểu Tranh còn đang ở trên không, đã nghe tiếng hét lên vì sợ hãi của Đoạn Như Yên, tiếp theo lại nghe tiếng động của các loại cơ quan.

Hàn Tiểu Tranh không kịp quay đầu, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã chạm vào phần vải trên bụng thi thể.

Bỗng nhiên, cả tám vải bay lên hướng về Hàn Tiểu Tranh chụp đến.

Tám vải trắng che mất tầm mắt của Hàn Tiểu Tranh.

Có tiếng đao xé gió rít lên.

Hàn Tiểu Tranh hét lớn một tiếng, mũi kiếm như lửa, bắn ra tứ phía. Tấm vải lập tức bị cắt nát thì vô số mảnh, giống như một con dơi trắng đang nhảy múa.

Đồng thời, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chạm vào binh khí. Chỗ tấm vải trắng bị cắt nát, cái thi thể kia bỏ về phía Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh biết tình hình không tốt, không dám ham đánh, vừa ra tay liền xuất ngay chiêu Kiếm Ứng Bách Thành uy lực vô song.

Kiếm khí của Hàn Tiểu Tranh lập tức rít vang lên, cơ hồ như muốn làm cho người ta khó thở.

Kiếm chưa chạm đến, người đã táng mệnh. Kiếm vừa chạm đến, người đã bị đâm thủng ngàn lỗ.

Máu tươi vương vãi tứ phía, máu thịt văng tung tóe. Đây vốn là một chiêu thức dùng khi đánh giữa ngàn vạn người, như nay lại dùng để đối phó với một tay sát thủ võ công không phải hạng cao minh, không trách được đối phương đến cả tiếng rên cũng không kịp có.